

1.

Емілі

Дім не такий, як на світлинах.

Фредді зупиняє автівку перед ганком і, усміхнувшись до мене, виходить. Намагаюсь усміхнутися у відповідь, але серце стискається. Світлини робили влітку, коли садок перед будинком бував барвами й життям. Нині ж усе навколо затягнув холодний сірий туман, а земля тверда й мертва. Я відчиняю дверцята авто й виставляю хвору ногу, зціпивши зуби від болю, незграбно підводжуся.

Тяжко спираюся на ціпок. Від довгого сидіння в автівці болять суглоби, а морозне повітря, мов цукрова пудра в легенях: з кожним вдихом хочеться кашляти. Вітер із пустища проймає до кісток, попри товсте пальто. Від тиші промерзлої природи дзвенить у вухах. Усе навколо потопає у відтінках сірого, але все одно доводиться мружитися. Забагато всього нараз.

— Ну як тобі?

Обоє спираємося на капот авто. Я дивлюся на великий будинок, що нависає наді мною, й обмірковую відповідь. Над солідними вхідними дверима — товстий чорний напис: *Ларкін-Лодж*. Ларкін-Лодж. Наш новий дім. Будинок осібно стоїть на пагорбі, під'їзд до нього — просто поворот із сільського завулка, позначений старим невисоким муром. Усе, що

бачу позаду, — вересовище, дике й неприборкане. Де-не-де видніються залишки снігу, що все ніяк не розтане. Ні овець, ні корів. Тільки нерівна земля та грубі чагарники поміж скелястих острівців.

— Неначе в роман Бронте потрапила, — беру його під руку, і йдемо до вхідних дверей. Під ногами гучно шурхотить ринь.

— То я тепер містер Рочестер? А ти моя Джейн Ейр?

— Ну, сподіваюся, ти не замкнув на горищі ще однієї дружини, — інакше, любий друже, матимеш проблеми.

Не кажу, що на думку спав «Грозовий перевал», де для героїв усе скінчилося не надто добре, — привид Кеті за вікном благає впустити. Фредді знає про «Джейн Ейр» лише тому, що, коли ми тільки познайомилися, стверджував, буцімто любить класику. Може, навіть зазирнув у кілька книжок, хоча з роками стало зрозуміло: він радше з тих, хто почитує романи Лі Чайлда у відпустці, ніж такий книгоїд, як я.

— У житті будинок інакший. Наче раптом став реальним.

— Він реальний, — Фредді відмикає двері старомодним ключем і пропускає мене вперед. Переступаю поріг, і хоча повітря — *видих*, — що виривається мені назустріч, не холодне, але воно й не тепле, ніби Ларкін-Лодж так само не впевнений у мені, як і я в ньому.

Трохи розслабляюся, коли двері за нами зачиняються й мене нарешті огортає тепло радіаторів. Відполірована дерев'яна підлога й масивні центральні сходи, водночас величні й суворі, контрастують зі свіжими квітами в моїй вазі від *Heal's* на стильному консольному столику від *Rose & Grey* — подарунку Ізо до нашої десятої річниці. Фредді обіцяв розпакувати речі до того, як мене випишуть із лікарні, і дотримав слова.

Далі бачу світлу залу, чи то пак світлицю, чи як там люди, що мають більше однієї вітальні, називають другу або третю кімнату на першому поверсі. Там стоїть наш синьо-зелений

диван від *Loaf* (пляма від вина досі на місці) — вже чекає, щоб я на нього впала.

— Тут більше місця, ніж я думала, — намагаюся радіти, але накриває нестерпна туга за нашою квартирою з виходом у сад у лондонському Кентиш-Тауні. У голові трохи паморочиться. *Що ми накоїли?* Знаю: поведжуся як дитина. Зрештою, це була моя мрія — будинок за містом далеко від шаленої метушні столиці, вільний простір і повітря, яким можна дихати. Це я перша побачила Ларкін-Лодж в інтернеті й завоктала: як добре було б утекти від усього світу, а це — ідеальний варіант.

Та я зовсім не очікувала за кілька місяців, вийшовши з коми, почути, як Фредді пропонує продати квартиру й переїхати сюди. Він говорив із таким ентузіазмом, що я — майже несподівано для себе — погодилася. Але я також не очікувала, що опинюся в комі, не очікувала звільнення, попри те що стільки всього зробила — стільки всього, про що не хочу навіть думати, — й отримала підвищення просто перед самим нещасним випадком.

— Чоловік і дружина — одна команда, — сказав він, показуючи ключі в палаті реабілітаційного центру. — Ти хотіла жити за містом — я тебе підтримую.

Завдяки переїзду він принаймні мав чим себе зайняти. Фредді ніколи не вмів упоратися з хвилюванням, тож я, перебуваючи між життям і смертю й намагаючись зібрати себе до купи, лише кивнула.

Я збрехала б, якби сказала, що й сама нетерпляче не чекала переїзду. Чекала. На лікарняному ліжку здавалося, що почати все спочатку — саме те, що мені треба. Однак день від'їзду наближався, я усвідомила реальність власного становища й майже пошкодувала про своє рішення. Хотілося безпеки *знайомого* оточення. Щоб рідне гніздечко заспокійливо огорнуло, мов ковдра, під якою можна залізати рани.

Фредді досі вичікувально дивиться на мене. Тож широко всміхаюся, відганяючи хандру. Лікар Кенінг сказав, що повне відновлення забере рік. Тихе життя на природі, напевно, піде мені на користь. До того ж будинок гарний. Мушу звикнути до нього, та й по всьому.

— Здається, тепер ми живемо тут, — кажу.

— Здається, так, — відказує він.

2.

Фредді

Господи, не можу повірити, що так вляпався.

Надворі темніє — незначна зміна на краще після нескінченної безпросвітної сірості цих жахливих зимових пустищ. Опалення ввімкнене, та я знову мерзну. У цьому клятому будинку постійно гуляють протяги, що аж ніяк не сприяє гарному настрою. Притуляюся до плити, на якій кипить вода для макаронів, — *Aga* зігріває крізь джинси. Телефон у кишені *про всяк випадок* у беззвучному режимі. Чую, як Емілі постукує ціпком, знайомлячись із будинком. Її хода нині — лише повільне відлуння колишньої, такої впевненої. Від цього звуку почувуюся ще гірше. Я — огидна людина. Як можна було так із нею повестися? Та й *досі* так чинити? Після того, через що вона пройшла. Після *всього*, що їй довелося витримати. Почуття провини й постійний страх викриття роз'їдають ізсередини, мов ракова пухлина. Як я міг так заплутатися?

Вмикаю радіо, щоб викинути ці думки з голови. Якась попсова місцева станція з музикою дев'яностих. Закидаю макарони в окріп, порпаюся у шафі в пошуках соусу й насвистую — удаю нормальне життя.

Я впораюся. Мушу. Усе буде добре. Усе добре.

Головне — щоб Емілі не дізналася.

3.

Емілі

На першому поверсі стільки кімнат, що мало не паморочиться в голові. Переставляю ціпок по дерев'яній підлозі — *стук-стук* — і проводжу другою рукою по прохолодних стінах, повагом вивчаючи їх. Кожна кімната обклеєна товстими шпалерами. Торкаюся кінчиками пальців різних вибитих візерунків, схожих на шрифт Брайля. Колись насичені кольори, а тепер вицвілі відтінки зеленого, жовтого, синього та червоного нагадують старовинні вечірні сукні, якими, мов шкірою, обтягнуті стіни. Стримана палітра у поєднанні з темною підлогою робить дім гнітючим, суворим і сповненим тіней. *Непривітним.*

Переходячи з кімнати в кімнату, доходжу висновку, що цей будинок схожий на педантичну гувернантку, яка осудливо дивиться на мої мішкуваті джинси й світшот. Погіршує враження те, що кільком кімнатам досі не знайшли застосування — там тхне пилом і занедбаністю. Бог його знає, як довго стояв порожнім цей дім, але подумки вирішую якнайшвидше роздобути зразки фарб. Яскраві й світлі кольори можуть усе змінити — додати оселі трохи радості.

Окрім кухні та зали, які я вже бачила, тут є їдальня, вітальня, ще одна кімната, облаштована Фредді для ігор, а та-

кож менша — певно, колишня бібліотека. Біля стіни тут стоїть письмовий стіл — мабуть, від попередніх мешканців. А за бібліотекою — туалет на першому поверсі та пральня чи комора.

За кухнею коридор веде до приміщення, де колись лишали взуття і зброю. Там немає дерев'яної підлоги — тільки нерівний плитняк, що морозить ноги. Щоб відчинити вузькі високі вікна, потрібен спеціальний гак. Там холодніше, ніж в інших кімнатах: опалення сюди ніхто не проводив. Гадаю, цей закапелок можна використати як льох або комору.

Повертаюся до теплового центрального коридору й чую, як Фредді насвистує під радіо, готуючи на *Aga*. Завжди хотіла таку плиту. Відчуваю подих щастя — сподіваюся, коли звикну до цього будинку, усе налагодиться. Шкода, що не переїхали влітку. Хотіла б я побачити Ларкін-Лодж таким, як на світлинах. І позбутися безглузвих думок.

Повільно й обережно підіймаюся сходами на другий поверх: права нога ступає на кожную сходинку перша, ліва — за нею. Скрип дерева видає, як я повільно рухаюся. Не можу легко вибігти нагору й спуститися вниз. А що, як більше ніколи не зможу? Один раз опинившись на волосину від смерті, починаєш гостро відчувати небезпеку. Після такого змінюєшся. Міцно тримаюся за поруччя й нарешті повертаю за ріг.

Звідси більше не чути Фредді — лише деренчання вікна в коридорі від вітру. Зачиняю його міцніше, щоб приглушити звук, і рухаюся далі. Три спальні з широкими ліжками та дві ванні кімнати. Завіси риплять, коли прочиняю двері. У найбільшій спальні ліжко застелене — рожева ковдра сяє яскравим промінчиком серед похмурого інтер'єру. На приліжкових шафках лежать наші речі. У найближчій вбиральні — все наше туалетне приладдя й прекрасна ванна на ніжках, яку бачила на світлинах. Радію, бо завжди про таку мріяла.